

להתהלי

הלימוד היומי בכפרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספ"ה"ק כתר שם טוב

יום	סימן
ראשון	שטו
שני	שטז
שלישי	שיז
רביעי	שיח
חמישי	שיט - א (1)

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

0722 531 385
646 518 1014

השבוע בקו
 סתנה טובה יש לי
 ניתן להאזין לכיטוסי ומעברי
מתנה טובה
 בעניין קרישת שבת קודש
 ספ"ה מפשיעים החשובים שליט"א
 כשלוחה 6/5 < 6

פרשת ואתחנן נחמו תשפ"ב / גליון ר"כ

פטרון חודשי תמוז אב אלול

ידידנו החשוב הר"ח ר' אהרן בן הנח"ש שליט"א
לברכה והצלחה בכל מעשיו ידיו

נקודה מועד דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א **דוח אפנו**

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה **דיבורי חסידות**

הנחמה הכפולה

מה פשר החטא הכפול, העונש הכפול, והנחמה הכפולה?

במשל, הפגיעה איננה רק פגיעה כשלעצמה, אלא היא משפיעה על עצם הקשר. יהודי קשור להשי"ת, וכשהוא חוטא הוא מתרחק. דא עקא, שהוא לא קולט שהוא חטא חטא כפול. הוא יודע שהוא עבר על רצונו יתברך, אך אינו קולט שגם התרחק על ידי כך.

רק לא להתנתק!

מתי הוא קולט זאת? בעונש הכפול. **"דהעונש בא גם כן בשתי בחינות הנ"ל. האחד - שהקב"ה מעניש בעונשין ויסורים גשמיים, בעונש הראוי לו כפי מעשה העבירה שעשה. והשני מענישו בענין הסתרת פנים שעל ידי זה נתרחק מאור פני מלך חיים. ומבואר בספרים הקדושים שזהו העונש היותר גדול מכל העונשין.**

"ומבואר עוד בספרים הקדושים דכל העונשין והצרות הגשמיים הם גם כן תוצאה ופועל יוצא מהסתרת פנים, וכמו שכתוב באור החיים הקדוש: 'על שאין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה' - שאם היה בקרבי לא היה כל כך צרות באין עלינו".

לפתע קולט האדם מאין באו עליו כל הצרות. הרי אם השי"ת לא היה מסתיר את פניו ממנו לא היה רואה שום רע. מה שאנו רואים צרות זה רק מפני שהתרחקנו מהשי"ת. אז קולט האדם כי החטא היה כפול. הוא קולט פתאום שהוא התרחק מהשי"ת.

ובזה - כמו במשל - אף אחד לא מעוניין! כי **"זהו העונש היותר גדול מכל העונשין"**. כל יהודי רוצה להיות דבוק בהשי"ת, ואינו מסכים להיות מרוחק ממנו. כשהוא חטא הוא חשב שהחטא הוא אחד ואינו פוגם בקשר שלו עם השי"ת. אבל עתה העונש הכפול גורם לו להבין כי החטא היה כפול. כי רק הסתרת הפנים מביאה לו את הצרות האלה.

וזה מביא את הנחמה הכפולה, שהיא חידוש הקשר וגילוי כבודו יתברך. **"וכן נחמה ישראל בביאת הגואל צדק יהיה נחמה בכפליים, על דרך שתי בחינות הנ"ל, אחת - שהיה נחמה מצרות הרחמיים, והשניה והיא העיקר שיתנחמו נחמה מצרות הרחמיים. שנזכה לגילוי כבוד ה', וכל כלל ישראל יתקרבו אל השי"ת ועיברו אותו יתברך בלבב שלם, אשר זהו חמדת ותשוקת כל כלל ישראל."**

כי כשאנו קולטים - על ידי העונשים - שהחטאים מרחיקים אותנו מהשי"ת, אנו ממחרים לחזור לחיקו, וזוכים שוב להתגלות כבודו יתברך.

שני שותפים הגיעו למפטר. הם רוצים לחלק את השותפות. מה קרה? ראובן פגע בשמעון במילת זלזול שאינה משתמעת לשתי פנים, והאחרון אינו מעוניין להישאר עמו בשותפות אפילו רגע אחד.

המפטר פותח זוג עיניים ומתחיל לקלוט את הענין. "על מילה אחת אתה רוצה לחלק את השותפות?", הוא דולה מתוך שמעון את העומק.

שמעון נזעק מיד, "זו לא המילה הזאת. זה היחס. קלטתי שהוא פשוט לא מעריך אותי". ראובן אינו יודע על מה שמעון מדבר. הוא פגע בו, זה נכון, אבל מי אמר שהוא לא מעריך אותו?

המפטר ממשיך ושואל את ראובן: "כשאמרת לו שהוא רק יודע לקלקל, אמרת זאת מתוך מלוא ההערכה?". ראובן קולט כי יש צדק בדבריו של שמעון, והמפטר ממשיך ושואל: "אתה באמת לא מעריך אותו?". ראובן מתגונן מיד "ייתכן שלא התבוננתי. אבל בעצם, אם לא שמעון, העסק שלנו היה מזמן עמוק באדמה. אני מעריך אותו בלב ונפש".

השנים קמו משם ב'לחיים', והמשיכו בניהול העסק עוד שנים רבות...

מסך המבדיל

המדרש על הפטרת 'נחמו' (ישעיה מ, א) מלמד אותנו כי החטא שלנו הוא חטא כפול, העונשים הם עונשים כפולים, ולכן הנחמה היא נחמה כפולה. "חטאו בכפלים דכתיב 'חטא חטאה ירושלים', ולקו בכפלים דכתיב 'כי לקחה מיד ה' כפלים בכל חטאתיה', ומתנחמים בכפלים דכתיב 'נחמו נחמו עמי'". הדבר מצריך ביאור. מהו הכפל כאן בכל פרט ופרט?

מתרץ רבינו הקדוש זי"ע (דברי אמונה השלם): **"דהנה כאשר האדם עובר עבירה רחמנא ליצלן חוטא בזה בכפלים, אחד - עצם מעשה החטא שעבר על מצות הבורא ברוך הוא, והשני - מה שנתרחק על ידי זה מהקב"ה. דמבואר בספרים הקדושים דכל בר ישראל מעצם שורש נשמתו הקדושה שהוא חלק אלוק ממעל זוכה להרגיש התקרבות להשי"ת ויש לו השתוקקות גדול לחזות בנועם ה'. אולם כאשר חוטא גורם שיתרחק מהשי"ת."**

"ונמצא דכאשר אדם עובר עבירה רחמנא ליצלן, חוטא בזה בכפלים, דחוף מעצם מעשה החטא, חוטא עוד במה שנתרחק על ידי זה מהקב"ה, ונעשה מסך המבדיל בינו לבין קונו." כמו

אף שהוא אחד ואין סוף, השי"ת מתייחס אלינו כביכול שהוא 'אלקינו' ואנחנו 'עמו'

ה'עריב נחל' (מלך) מאריך בגודל שבת ישראל בכך שהשי"ת מתייחס אלינו ונקרא "אלקינו".

ותוכן דבריו הוא שעל פי השכל אין מובנת כלל מהי תכלית כל הבריאה, למה נתאוה השי"ת להיות מלך העולם. כי לכאורה רק בשר ודם ירצה להיות מלך, שרוצה למלוך ולהתפשט כמה שיותר, אבל השי"ת הרי מלך בטרם כל יצור נברא והתפשטותו היא עד אין סוף. וכן כל מעלתו של מלך בשר ודם היא שמולך גם כן על אנשים בשר ודם, וזה יתרונו עליהם, מה שאין כן השי"ת הרי אין ערוך כלל בינו לממליכים אותו.

ואף על פי כן השי"ת גילה לנו בתורתו שרוצה בנו ואף מתייחס אלינו, כמו שאמר לנו בהר סיני "אנכי ה' אלקיך" (בפרשתנו ה, ו), וזוהי תכלית הבריאה, שהיה מלכנו. וזהו מה שאנו אומרים פעמיים באהבה בכל יום ויום "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד (ו, ה), שאף שהוא ה' אחד ואין שום מצאיות מבלעדיו יתברך - עם כל זה הוא ה' אלקינו ומתייחס אלינו דווקא.

ואף בגלות, כשרואים שיש יותר השפעה לאומות העולם מישראל, אין זה ח"ו משום שהשי"ת רוצה אותם, כי כל הבריאה וההשפעות הן בשביל ישראל. רק שבזמן הגלות חוטפים כוחות הסטרא אחרא את השפע, אשר במקורו נועד לישראל. אמנם גם אז הוא מתייחס אלינו והוא אלקינו. עד כאן תוכן דברי ה'עריב נחל'.

וזה צריך לעורר אותנו להידבק רק בהשי"ת, ולא בתענוגי עולם הזה וכל שכן לא בעבירות. כי כמו שהשי"ת לקח אותנו לחלקו - כך אנחנו ניקח אותו לחלקנו. כמו שכתוב במדרש (תהלים, כ"ח) - "ישראל אומרים אין חלקנו אלא הקב"ה, שנאמר 'חלקי ה', והקב"ה אומר אין לחלקי אלא ישראל, שנאמר 'כי חלק ה' עמו'".

וזהו ענין ו' החיבור שבפסוק "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום" (ו, ה). כי לפני כן כתוב מה שעשו בבעל פעור, שזהו היפך החיים האמיתיים שהם רק בהשי"ת. ועל כך מעיד הכתוב שאנו כלל לא שייכים לזה, כי מהותנו היא 'חלק ה' וחלקי ה', להיות 'דבקים בה' אלקיכם' - שמתייחס אלינו, וזהו חיים.

וזהו ענין כפל הנחמה שבכתוב "נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם" (ישעיה מ, א). שנאמר על הגלות, כי גם בתוך הגלות אתם עמו והוא אלקיכם, ומתייחס אליכם.

מקור: רעוא רדעיון ואתחנן תשע"ח; הדעה והדיבור ת"א

1000 גליונות לזיכוי הרבים
 נרבת הרה"ח אשר דוב איזנער שליט"א לדלת הבר מצוה לבנו למול טוב

1000 גליונות לזיכוי הרבים
 נרבת הרה"ח שמשון אליעזר דרייפוס שליט"א קאטמון לדלת הולדת בנו למול טוב

בסת מרובת ש"ת וחסידיו יודעו יודעו משה רוב נח
 שיתקיים ביום שלישי באולם "חינוך וירושלים"

כי מחכים אנחנו לך

למה יהודי שקיים כל התורה ורק לא ציפה לישועה, חסר לו ביסודי היהדות? מהי דרגת הגילוי והקשר המיוחד שיהודי זוכה על ידי ציפייה לישועה? ומהו שער החמישים של הקדושה?

הסתרה כמובא באוה"ח הק', כי במצרים לא נכנסו ישראל רק עד שער המ"ט של הטומאה, ואילו נשתה עוד רגע ונכנסו לשער ה' לא היתה להם עוד תקומה, אך בגלות זו שהיא כבר אחרי קבלת התורה, א"כ בכח התורה יכולים בני ישראל ליכנס אף בגלות שער נ' ולהוציא ממש כל הניצוצין קדישין. ומובא בספה"ק כי שער ה' של הקליפה הוא המינות והאפיקורסות. ולכן דווקא בדרות האחרונים רואים ביותר את התגברות האפיקורסות בעולם באופן במהיל, כי זה הוא הירידה לשער ה', שצריכה להיות טרם הגילוי של לעתיד לבוא.

אך דווקא מתוך שער ה' של הקליפה נוכל ללמוד את ענין שער ה' של הקדושה שיתגלה לנו במהרה, כי הוא הרי זה לעומת זה. ואם שער ה' של הקליפה הוא מינות ואפיקורסות, שהוא סוג דעה האומרת כי רק מה שמורגש בחומר הוא שקיים, ושוללת את מציאות כל דבר שאינו נראה בעיניים. א"כ לעומת זה שער ה' של הקדושה יהיה גילוי עצום כזה של אלקותו ית' כאן בעולם עד כדי ראייה בעיני בשר ממש באחדותו ית' שאין עוד מלבדו ולית אתר פנוי מיניה גם בכל פרטי העולם הגשמי, וכלשון שהתנבאו הנביאים: "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון" ו"נגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו". עד שנגיע למצב שנוכל להיות 'אפיקורסים' על מציאות החומר... ונצטרך ל'האמין' כי החומר הגשמי גם קיים בתוך האור אין סופי המאיר בו.

ודווקא מתוך הירידה לשער ה' שאנו יורדים בזמינו אלה, ואנו מתמודדים מול המינות והאפיקורסות הגוברת והולכת, אנו שורבים והולכים את קליפת שער ה' הגוברת והולכת ומביאים את אור שער ה' של הקדושה המוסתר תחתיו שיתגלה במהרה לעיני כל בשר.

אך כאן יש לנו מתנה עצומה ששמה "ציפייה לגאולה". והיא סוללת לנו דרך גם היום כשאנו עדיין בגלות שער ה' של הקליפה, לחיות את הגילוי העצום של שער ה' של הקדושה, ובכך לשבור ביתר שאת את שער ה' של הקליפה.

כי ציפייה מגלה את השייכות. הכפרי לעולם לא יצפה לינשא לבת המלך, כי הוא אינו שייך לדרגה הזו, וכמו"כ כשאנו מצפים אנו מגלים את שייכותנו, אנו מגלים כי אנו שייכים לגילוי ייחודו ית' ב"עוה" הגשמי ממש כפי שיאיר לעתיד, וזה מעורר עלינו גם היום את אור זה של שער ה' דקדושה. וזה עומק דברי הסמ"ק: כי לפי האמור, כדי שנוכל לקיים את מצוות האמונה בדרגת האמונה האמיתית כפי שהיא מאירה בשער ה' אנו מוכרחים להגיע לציפייה לגאולה, אחרת אין לנו שייכות לדרגת הגילוי הזו, וכיון שכן, כשנצטוונו אנכי ה' אלקיך יש בזה בהכרח גם מצוות ציפייה לגאולה.

ואם ציפייה לגאולה היא הדרך היחידה שלנו לשייכות בדרגת האמונה האמיתית, אין כל פלא שהיא נמנית בין י"ג העיקרים ושהיא בין השאלות שאנו נשאלים בב"ד של מעלה. יתן ה' ונזכה כבר.

מעובד מתוך שיחתו של המשפיע הגה"ח ר' אהרן ברייער שליט"א, בשידור חי בקו "קול דוד" צהרי יום תשעה באב תשפ"ב

הזה בקרבנו, שנקודת האמונה הזו תתפשט בכל אברינו, וכל מחשבותינו דיבורינו ומעשינו יהיו חדרים באמונה זו.

ב 'אנכי' לפי 'אשר הוצאתיך'

אך הקב"ה הוסיף חלק נוסף בדיבור הזה: "אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים". שעל כך כבר הקשו כל המפרשים, כי לכאורה מתאים היה יותר לומר "אנכי ה' אלקיך אשר בראתי שמים וארץ? ומה הענין שהקב"ה מתייחס כאן דווקא ליציאת מצרים? והמפרשים תירצו כל אחד כפי דרכו ואכמ"ל, אך לכשנעמיק בדבריהם נראה כי הצד השווה שבתירוץ השונים, הוא כי דווקא יציאת מצרים הוא היסוד של התורה כולה, כי אי אפשר לו ל'אנכי ה' אלקיך' להיחקק בלבד ישראל, ואי אפשר לקשר האמונה האלקי המיוחד שבין ישראל לאביהם שבשמים להתגלות ללא שתקדם לכך יציאת מצרים.

כי אף אחרי שה' ברא שמים וארץ, עדיין האמונה במציאותו ית' בדרגה שלמעלה מהשגת השכל הטבעי אינה מורגשת בבריאה, כי הקב"ה ברא עולם של הסתר, ואם יש חמישים שערי בינה בהשגת אלקותו ית' בבריאה, זה לעומת זה עשה הש"ת חמישים שערי טומאה המטמטים ומסתירים על ההשגה באלקות. ולכן רק אחרי שיש 'יציאת מצרים' שהיא היציאה מהקליפות ניתן לגלות את כח האמונה בלבד ישראל, ולחקוק בהם את ה'אנכי ה' אלקיך' כשאורו ית' מלמעלה הופיע בנשמתם כחתן לקראת כלה והתאחד עמהם לנצח.

ואכן אז במתן תורה היתה הבריאה במצב כמו התיקון השלם, כאשר בני ישראל יצאו אז מכל חמישים שערי הטומאה ופסקה זוהמתן, וזכו לגילוי ייחודו ית' עד שער החמישים. ולכן על שעה זו אמר הכתוב "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו" כי אחדותו ית' האירה אז בתכלית בנשמות ישראל וחקקה בהם חקיקה נצחית של אמונה.

וזה הוא הכלל הגדול הנוהג בגילוי ית' לכלל ישראל מאז: ה'אנכי ה' אלקיך' כרוך תמיד עם ה'אשר הוצאתיך מארץ מצרים'. כמה שיהיה יוצא ממצרים כך הוא זוכה לגילוי 'אנכי', עם כל שער טומאה שהוא שובר הוא מגלה את שער הקדושה שניה מוסתר תחתיו.

ואכן בשעת מתן תורה כשהיתה דרגת "פסקה זוהמתן", היתה התגלות של שער החמישים, אך כאשר נפלו שוב בעוונותיהם, לא זכו עוד לחיות עם דרגה זו של שער החמישים. וכתוצאה מכך נשתלשלו כל הגלויות שאנו עדיין בתוכם, כאשר ייחודו ית' עדיין אינו מופיע בעולם כפי שהוא בתכלית, והוא מוסתר באלפי הסתרות. עד לעתיד לבוא שהוא יתגלה שוב בעולם הזה הגשמי לנצח נצחים.

ג שער החמישים דקדושה

ובגלויות אלו אנו יורדים לשלבים רחוקים יותר של טומאה

עם יציאתנו מימי האבלות על החורבן וכניסתנו לשבועות הנחמה, הזמן גרמא להתבונן קימעת בענין האמונה בגאולה העתידה, אשר היא אחת מיסודי היהדות, והיא אף נמנית בין י"ג עיקרי האמונה "אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח ואף על פי שיתממה עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא".

השאלה הראשונה הצצה בענין, היא על זה גופא: למה אכן הציפייה לגאולה מוגדרת כאחת מיסודות היהדות? במה שונה היא מכל המצוות שבתורה שכלולה בין י"ג העיקרים? כך יש להבין את מה שרואים כי הקב"ה רצה דווקא שיהיה מצב של ציפייה וחיכוך לגאולה, בכך שהעלים את הקץ והעמיד אותנו במצב של ציפייה תמידית. וזו אחת מהתביעות העיקריות על האדם במילוי שליחותו בעולם, וכפי שרואים בחז"ל (שבת לא.) אשר מנו בין השאלות ששואלים בשעה שמכניסים את האדם לדין בעלותו בב"ד של מעלה את השאלה 'ציפית לישועה?'

והדברים מחייבים העמקה, קודם כל מה הוא התועלת בציפייה דייקא? ובכלל מה כל כך חסר ליהודי שמאמין לגמרי בהשי"ת ובתורתו ומקיימה בדקדוק, במילוי שליחותו בעולם רק בשביל שנעלם מידיעתו פרט זה שבתורה על הגאולה העתידה ולא ציפה לה?

ונבוא להתבונן בס"ד בהבנת הענין מפי ספרים וסופרים, ובעיקר מתוך המשנה הסדורה שהעמיד רבינו הזקן ז"ע בענין בספה"ק שומר אמונים במאמרי הגאולה.

א אנכי ה' אלקיך - מצות ציפייה לגאולה

בשומר אמונים מביא רבינו לשון פלאי של הסמ"ק, המחדש כי מצוה זו של הציפייה לגאולה היא מצות עשה מדאורייתא, ומראה את מקום המצוה בדיבור הראשון של עשרת הברות "אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים". אשר מכך מתברר לנו שוב את האמור עד כמה היא מיסודי היהדות.

אך בהשקפה ראשונה נראים דברי קדשו כלמעלה מהבתנו, מה ענינו אצל הר סיני? איך מבטא אנכי ה' אלקיך ציווי להאמין ולצפות ישועה שלעתיד, ושאלה זו פותחת פתח להתבונן במשמעות ענין דיבור אנכי ה' אלקיך, ומתוך כך לעמוד קצת על עומק ענין הציפייה לגאולה בס"ד.

כי הנה הדיבור "אנכי ה' אלקיך" הרי אינו דיבור ככל הדברות ומצוה ככל המצוות. "אנכי ה' אלקיך" הוא מצות ה'אמונה' שהוא יסוד כל המצוות, וכוללת בתוכה את כל השייכות ההכרה והחיבור של כלל ישראל אליו ית'. ולכן בספה"ק כתבו שדיבור זה כולל בתוכו כל מצוות העשה שבתורה. כי 'כל מצוותיך אמונה' - כל המצוות נובעות מתוך האמונה ונועדו להביא ליהודי עוד אמונה ודביקות בה'.

ולכן דווקא עם דיבור זה מתחיל קבלת התורה, כי רק אחרי שיש את האמונה במצוה, יש מקום לקבלת המצוות.

ובעומק יותר, זה לא רק ציווי על האמונה. כי אי אפשר לצוות לנברא בעל גבול שיאמין וכיכר באין סוף ב"ה, ובאמת כל כח האמונה וההכרה באלקותו שיש ליהודי זה כח אלקי מלמעלה שחנן בנשמות ישראל במעמד קבלת התורה, בשעה שהקב"ה אמר "אנכי ה' אלקיך" מפיו ית', פנים אל פנים אל כל איש ישראל מגדול ועד קטן שנכח במעמד הר סיני, ותיכף פרחו נשמתן, מאז חקק בלבבותנו לדורות עולם כח אלקי של אמונה. נמצינו אומרים כי דיבור זה הוא לא רק ציווי אלא הוא עצמו כח האמונה. ובנוסף לכך כלול בו ציווי לפתח את הכח האלקי

ד שפייה / כללי וחצי קודש ממאורי החסידות

הדרך להשיג את הרושם דקדושה הנשאר מכל דבר מצוה, תורה ותפילה, הוא על ידי הכנעה וכיטול

כ"ק רבינו שליט"א (ר"ח תמוז תשפ"ב באת"ק מירון אתר תפילת שחרית)

<p>נדרבת הרה"ח אברהם יצחק ברס"ד שטיינבערג שליט"א</p> <p>לדגל הודלות בנו למול טוב</p> <p>מכת מן הנעשים ית' וחסידיו י"ג יום יחיד</p>	<p>נדרבת הרה"ח דוד ברא"י סטארקי שליט"א</p> <p>לדגל הודלות בנו למול טוב</p> <p>מכת מן הנעשים ית' וחסידיו י"ג יום יחיד</p>	<p>נדרבת הרה"ח ישעי' יששכר ברש"י דימאנט שליט"א</p> <p>לדגל הודלות בנו למול טוב</p> <p>מכת מן הנעשים ית' וחסידיו י"ג יום יחיד</p>	<p>500 גליונות לזיכוי הרבים</p> <p>נדרבת הרה"ח אלעזר דוד כגן שליט"א</p> <p>לדגל אירוסים בנו למול טוב</p> <p>מכת מן הנעשים ית' וחסידיו י"ג יום יחיד</p>	<p>500 גליונות לזיכוי הרבים</p> <p>נדרבת הרה"ח פנחס בר"ש לויפער שליט"א מאנסי</p> <p>לדגל אירוסים בנו למול טוב</p> <p>מכת מן הנעשים ית' וחסידיו י"ג יום יחיד</p>	<p>500 גליונות לזיכוי הרבים</p> <p>נדרבת הרה"ח אשר אנשיל פיש שליט"א</p> <p>לדגל הודלות בנו ר"ח תמוז שלימה נ"י למול טוב</p> <p>מכת מן הנעשים ית' וחסידיו י"ג יום יחיד</p>	<p>נדרבת הרה"ח אליעזר סאמעט שליט"א</p> <p>לדגל חבר מצוה לבנו למול טוב</p> <p>מכת מן הנעשים ית' וחסידיו י"ג יום יחיד</p>
--	--	--	--	---	--	---

אני עובד בשביל אחרים... (א)

שאלה:

אני מתמודד מאוד הרבה עם 'פניות'. אני מקיים מצוות ועושה מעשים טובים רק כי פלוני רואה אותי... חשוב לי שאנשים ידעו את הדברים הטובים שאני עושה... איני יודע איך מצליחים לטהר את הלב שהתורה ומצוות יהיה לשמו יתברך.

תשובה:

נגעת בקושי מאוד מוכר, אך הוא לא מה שאתה חושב!

מצויים כיום הרבה מאוד אנשים שמסתובבים עם שאלות כמו שלך, והם משוכנעים שהקושי שלהם זה 'שלא לשמה', ו'פניות', ו'טהרת הלב', ו'נקודת אמת'. כתוצאה מכך הם מחפשים חיזוק ועצות בחז"ל ובספרים הקדושים בענייני 'לשמה' וכדו', ולפליאתם העצות אינן מועילות.

אך האמת היא שהקושי שלהם אינו ב'פניות', והקושי אינו הכוונה שלא לשם שמים, אלא העובדה כי אין כאן אפילו מישהו שמכוון!... ובמילים קצרות: האדם עצמו מעולם לא עומד מאחורי המעשים שלו!

מסתובבים בעולם הרבה אנשים (ובדורנו דור הפרסום והלחץ החברתי - הרבה יותר מפעם) שהם כלל לא עומדים מאחורי החלטותיהם, מאחורי פעולותיהם, ומאחורי סדר היום שלהם. הנפש שלהם טמירה ונעלמה, והיא כלל לא נוכחת בהם. הם כלל לא מודעים אליה. הם כלל לא מכירים את עצמם, לא מרגישים את עצמם, ובשום מעשה או מחשבה במהלך היום לא מופיעה אצלם השאלה: מה אני רוצה? ממה אני נהנה?

תדפוק בדת נפשם, תגלה שבעל הבית לא נמצא. זה לא הם שמחליטים, זה לא הם שמרגישים, זה לא הם שחושבים. יש כמה פרסומאים/חברים/ארגונים/טאקטים שמחליטים בשבילם מה לעשות ומה להרגיש... ואם כן מובן מאליו שכאשר המתפלל אינו מתפלל בגלל שהוא רוצה להתפלל - הרי שזה רק מפני שלפניו רואה אותו מתפלל... וכאשר הלומד אינו לומד כי הוא נהנה ללמוד - פשוט שהשאלה העיקרית היא כמה הסביבה מכירה ומעריכה אותו על כך... אך כאמור, זה לא נוצר מכח נוכחות הסביבה, אלא מכח חוסר נוכחות אישית.

ותופעת גלגול, שזה לא רק ברוחניות. כאשר נולד לו בן, אזי השמחה היא לא בעצם הבן היקר והנפלא, אלא העובדה כי מברכים לו מזל טוב ומתעניינים בו... כאשר מרוויח מיליון ₪, אין לו שום ענין בכסף אם הקהל לא ישמע ויירא וישפוט... כי כאמור: הוא עצמו לא נמצא כאן. לכן הוא חייב לחפש את הכרת הסביבה.

זאת אומרת שאין כאן קושי וחסרון בעבודת ה' כלל וכלל, אלא סיבוך נפשי. האדם הזה עוד לא החל כלל לעבוד את השי"ת, שהרי הוא לא נמצא כאן! אי אפשר לומר שהוא מתקשה בעבודת השי"ת, כאשר הוא בכלל לא מתקשה. הוא בסך הכל נגרר למה שאנשים אחרים מחליטים בשבילו.

דבר פשוט ביותר הוא שתחילת העבודה היא שהאדם יכיר את עצמו ואת תכונותיו, וידע מה הם ענייני העבודה המתאימים לתכונות הנפש שלו, אשר בהם נשלח לעבדו יתברך כאן עלי אדמות. אבל כשהאדם אינו מכיר ומרגיש את עצמו, ואינו יודע ממה הוא נהנה, מה הוא רוצה, אלא הוא מונהג לגמרי על פי המוסכמות של הסביבה והחברים - וגם אם אלו חברים בני עליה! - אין כאן שום בסיס של עבודת השי"ת. כי לא הוא העובד!

הקושי הוא הרבה יותר נורא מכפי שזה מתואר בשאלה, והכאב הוא שכל-כך כל-כך הרבה אנשים מתקשים בקושי הזה באופן חריף. הם עוד לא התחילו את חייהם. כאמור, בפרט בדורנו דור הפרסום, אנשים מתרגלים להיות מובלים ולא מובילים, ומשאירים עבור אחרים להחליט בשבילם מה הם רוצים וממה הם נהנים...

בכגון דא צריך להזהיר, שדווקא אלו שעדיין אינם שואלים שאלה זו, אך הם לקויים בקושי נפשי זה, עלולים להיזקק עוד יותר ממנו בבוא העת. וביתר הרחבה:

ישנם כאלו שהשי"ת הטביע בתכונתם ובשליחותם האלקית שהם חיילים, אנשי עשייה. אנשים אלו, יש להם סיפוק גם ממעשים בפני עצמם. הם לא צריכים גם רגשות הנפש כדי להתמלא סיפוק. מספיקה להם הצלחת העשייה.

דא עקא, שאם אנשי עשייה אלו לקויים במחלת הדור האמורה - שהיא 'שלהם קבור עמוק עמוק, והם לא נמצאים כלל מאחורי העשיות שלהם, ואין להם ולעשייה שום קשר, שום חיבור - הרי שאמנם יעברו כך וכך שנים שהם יקבלו הערכה מהסביבה, ומילאו הם יתמלאו סיפוק מעצם העשייה, ולא ירגישו בשום חסרון. ואף כי כאמור אין זו עבודת השי"ת, כי הם כלל לא עומדים מאחורי עבודתם, עדיין הם לא ירגישו בכך.

אולם הרי סוף כל סוף לא ירח ממנו נידח, ובאחד הימים הם יתעוררו בעת רצון, או כאשר הצדיק יעורר אותם, או שביום מן הימים תפוגג ההערכה שהיתה להם מן הזולת - ופתאום הם ישאלו את עצמם: רגע? למה אנחנו עובדים ועובדים ועובדים? אנחנו רוצים את זה? אנחנו נהנים מזה?

הרי מעולם הם לא עמדו מאחורי העשיות והעבודות הקשות שהם עשו, ופתאום הם מרגישים מרוקנים לגמרי, ושואלים את עצמם: מה עשינו בחיים? ובאמת הם עדיין לא עשו שום דבר בחיים מצד עצמם. הם רק עבדו בשירות הסביבה.

במצב כזה הם נבהלים. הם מנסים לחפש נקודות תורפה שהם צריכים לתקן, אבל הם לא מוצאים, כי באמת אין להם מה לתקן מבחינה מעשית. הם עובדים ועובדים ועובדים, אבל שום דבר לא נובע מתוכם!

ואז הם נעשים קרועים לגמרי. חנוקים תחת מפולת עשייה, ובאין קורטוב של התחברות. מבחוץ הם ימישכו לעשות ולעשות ולעשות, כי הם כבר התרגלו, וגם כי הרי אי אפשר ברגע אחד לרדת מאיגרא רמא לבישרא עמיקתא. פתאום יירקם העובד עורו! אך למעשה מבפנים הם מרגישים ירקים וערומים. הכאב כל כך עז, הכעס כל כך עצום, והם לא יודעים מה חסר להם!

מפולת העשייה חונקת אותם, והם מאבדים את כל החשק והטעם בעבודת ה', והם רוצים לתת בעיטה לכל סדר יומם ולברוח, אבל אין להם לאן לברוח. הם לא יודעים לאן. הם עדיין לא מודעים לעצמם. היאני' שלהם עדיין קבור. ולכן הם ממשיכים מבחוץ בכל מעשיהם בלא שום שינוי, אבל בהרגשה הפנימית הם, חלילה וחס, כעוסים ושונאים עבודת השי"ת, רחמנא ליצלן.

וגם אם יתחילו להתחזק שהימים הם ימי קטנות - הרי לעולם לא יגיע סופם של ימי הקטנות. כי כאמור אין כאן קטנות אלא אין כאן נפש בכלל. ולכן הסבל המתמש יביא לתוצאות נוראות של חיי סבל ומרורות שיאכלו את לבו מבפנים באופן נורא, וישניאו ח"ו את התורה החביבה והמצוות הנחמדות מזהב ומפז רב.

השלמת התשובה תופיע בעז"ה בגיליון הבא.

שאלות לאנה אבקשך ניתן להשאיר בקול דודי שלוחה 0, השאלות מועברות ישירות למשפיע | היות ואי אפשר בקוצר המקום להתייחס לכל השאלות, ניתן להשאיר פרטים לקבלת תשובה אישית

ראה פניו בחלום

הרה"ח ר' מאיר יהודה סאקס שליט"א

כידוע היה זקני הרה"ח ר' משה שטערן זצ"ל עוסק כל ימיו בהדפסת והפצת ספרי רבינו הזקן זי"ע, עד שניתן לומר שמשך מסר עצמו לגמרי למטרה קדושה זו. ויש על כך סיפור נפלא, שהתרחש כעשר שנים לפני פטירתו.

באותה תקופה נחלה זקני מאוד, והוצרך לעבור ניתוח מסובך עם הרדמה כללית, והחתימו אותו לפני כן שהוא מודע לכך ונותן הסכמתו שישינם סיכויים גדולים שלא ישרוד את הניתוח וכך יגמור את חייו רח"ל. הוא לקח את זה ברצינות, ועשה חשבון הנפש על כל ימי חייו טרם היכנסו לחדר הניתוח, וכך נכנס בישוב הדעת לניתוח.

ב"ה שזכה לניסים גלויים והניתוח עבר בשלום, וכשהתעורר מן הרדמה היה שרוי בשמחה גדולה שלא כהרגלו. ובני המשפחה שהיו מורגלים אצלו התפלאו לראות אותו בשמחה גדולה כזו, בפרט כשהיה מותש ומיוסר מן הניתוח, וכאשר שאלו אותו לא רצה לדבר, אלא ענה שראה בחלומו במשך ההרדמה את רביה"ז זי"ע איך שחזר לו להינצל.

לבני המשפחה לא סיפר יותר, אולם אני - שזכיתי לשמש אותו - שמעתי איך שסיפר זקני ביחידות לפני כ"ק רבינו שליט"א, כי ראה בחלומו בעת שהיה מורדם את רבינו הזקן זי"ע עומד לעזרתו, והבטיח לו רבינו הזקן זי"ע כי בע"ה הוא יקום מחוליו לגמרי, וינצל ממנה ללא שום פגע ומכשול, בזכות הדרסת והפצת ספריו הק', ואף הוסיף לו רביה"ז בזה הלשון "אתה מוכרח עדיין להינצל, כי עליך עדיין להדפיס עוד כמות של ספריי", וכאן נקב רביה"ז בסכום המדויק שר' משה עוד צריך להדפיס!

יש לציין כי בשנתו האחרונה, כאשר נכנס אליו בנו יבחלטי"א הרה"ח ר' אהרן שליט"א לספר לו שכבר הגיע המשמש של אלפי ספרי 'טהרת הקודש' שנדפסו עתה, נענה ואמר: "עכשיו כבר אפשר להתכונן ליום האחרון. כי כבר עברתי את הסכום שהרבי ציווה עליי להספיק בימי חיי".

סיפור זה שופך לנו אור על עוצמת התקשרותו של חסיד ברבו, עד שאף זכה לטובתו של הצדיק מעולם העליון. כמו כן רואים אנו שהתמסרות מוחלטת לדבר מצוה להאיר אלפי ישראל באור האמונה מגני ומצלי ממות לחיים.

זכותו של ערליכער בחור

הרה"ח ר' מרדכי סימון שליט"א

פעם נסעו קבוצה מאנ"ש בני עליה אברכים ובחורים לשב"ק באתרא קדישא מיורן, כאשר היה רביה"ק זי"ע בחוף הארץ למנוחה. באמצע הדרך איבד הטנדר את השליטה, והתהפך לגמרי. בניסי ניסים יצאו כולם ללא שום פגע, והיו אלו ממש ניסים למעלה מדרך הטבע.

כאשר הגיעה השמועה לאוני רביה"ק זי"ע על הנס הגדול, ופירטו באוזניו את שמות הנוסעים, ויהי כאשר רק שמע על שמו של אחד הנוסעים שנכח שם, נענה רבינו מיד ואמר: "אה... בזכות ערליכער בחור כזה - בזכותו ניצולו כולם. א אפגעהיטענער בחור היט אויף אלעמען".

איין פניה בלאזט אועק אלע קיי סימנים

הרה"ח ר' מרדכי סימון שליט"א

פעם היה אחד ממקורבי רבינו זי"ע שנבחן על כל קיי סימני הוראה, וניגש אל רבינו לברש לו הבשורה הטובה. אולם לפליאתו רבינו זי"ע לא הגיב מאומה.

לימים יצא לו לאותו מקורב לנסוע עליה"ק טבריה למנוחה למשך שבוע, ויהי כעבור כמה ימים שאל רבינו עליו, למה אין רואים אותו. וכאשר חזר מטבריה, שאל אותו רבינו למה לא הודיע לו שהוא נוסע, כי הלה היה מקורב מאוד, ולא היה מתאים שלא יודיע. הלה מצא כאן הזדמנות לברר פשרם של דברים, ושאל רבינו: "אם אני מקורב כל כך שרבינו דואג עלי איפה אני, למה כשנבחנתי על קיי סימנים לא הגיב רבינו מאומה?".

ורבינו התפלל עליו. "אדרבה, דווקא מגודל הקירבה לא אמרתי לך כלום. הגעת אליי עם בשורה כזו שקל לשער כמה שימחה אותי, אבל לא רציתי לקלקל לך את זה, ולכן לא רציתי שתהיה לך פניה עצמית ח"ו. איין פניה בלאזט דאך אוועק אלע קיי סימנים...".